

ALEXANDRA GHEORGHE

Un dos vrednic să te doară încât să
te cunoască să te explorezi și căzărată în
țările dori, pentru a îl permite să vînă totuș
acercă cu mînele curiozătate ar putea să-ți aducă
mîndru și corpul?

Nu există viață fără suferință, nu există
privirea văzută printr-o liniștită lămură,

AMANTELE TRECUTULUI

— ULTIMII PASI —

Să facem din experiența noastră perimetre
de viață.

Brâncuri vecni și slăvii, boala tristeza
noastră de saltele și de suferință, să
ne poată înțeleși pe noi. Să ne înțele
gămemu într-o înțîlnească lora urătoare.

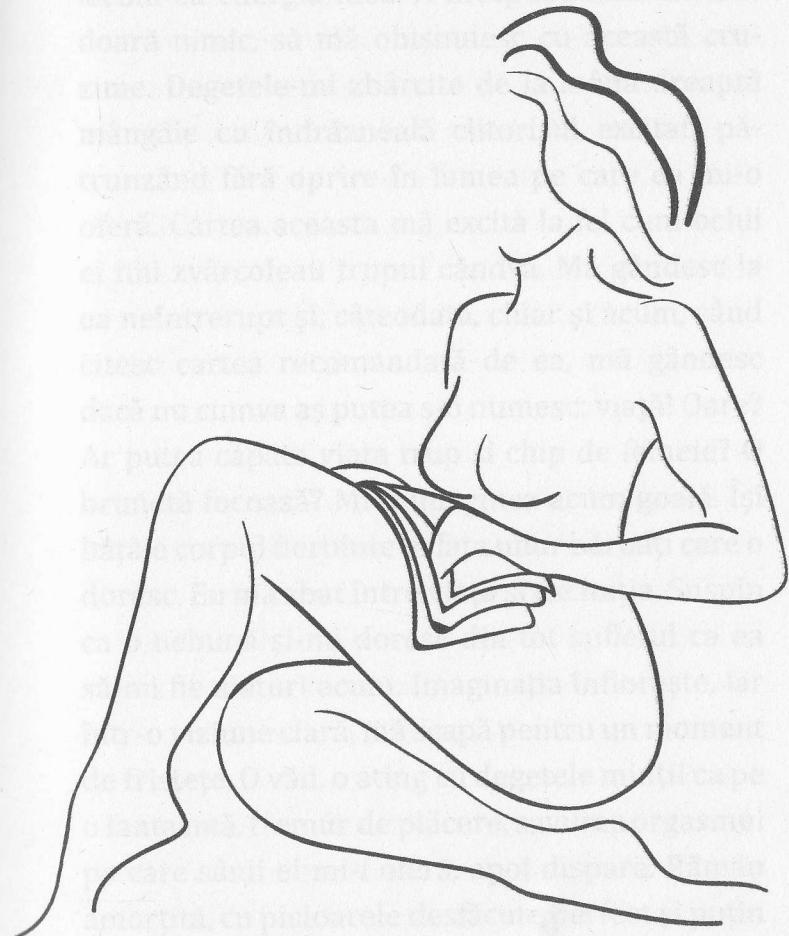
SEX PROBLEM – curiozitate care năresc
nușile și întarsesc în fiecare zi o nouă criză.
Maren controverse, înzestrare ciocnire din
rîsta noastră.

Înțelegem că într-o lume în care poate
afla viață.

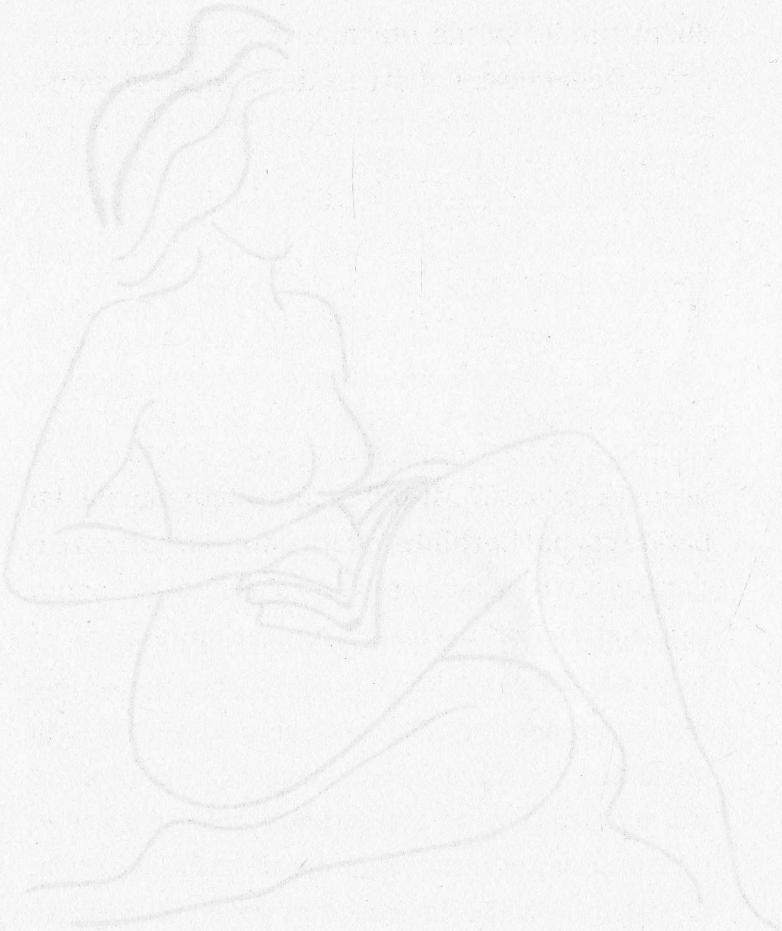

Timișoara, 2019

Capitolul 1

*Curg emoții lascive peste trupul meu,
licăriri pe care nu le vede nimeni, ci doar sufletul.*

Mă mănâncă trecutul. Încă se hrănește lacom cu energia mea. A început să nu mă mai doară nimic, să mă obișnuiesc cu această cruzime. Degetele-mi zbârcite de la mâna dreaptă mângâie cu îndrăzneală clitorisul excitat, pătrunzând fără oprire în lumea pe care ea mi-o oferă. Cartea aceasta mă excită la fel cum ochii ei îmi zvârcoleau trupul cândva. Mă gândesc la ea neîntrerupt și, câteodată, chiar și acum, când citesc cartea recomandată de ea, mă gândesc dacă nu cumva aş putea s-o numesc: viață! Oare? Ar putea căpăta viață trup și chip de femeie? O brunetă focoasă? Mi-o imaginez acum goală. Își bătâie corpul fierbinte în fața unor bărbați care o doresc. Eu mă zbat între viață și excitație. Suspin ca o nebună și-mi doresc din tot sufletul ca ea să-mi fie alături acum. Imaginația înflorește, iar într-o viziune clară, mă scapă pentru un moment de tristețe. O văd, o ating cu degetele minții ca pe o fantasmă, tremur de placere, savurez orgasmul pe care sănii ei mi-i oferă, apoi dispare. Rămân amortită, cu picioarele desfăcute perfect și puțin transpirată. O vară molcăță șoptește la geam, reînviind amintiri. Pârg de lumină se strecoară printre draperiile trase. Mă mângâie pe coapse

așa cum un violonist mângâie corzile viorii lui. Oferă liniștii mele răgaz, mă lasă să o savurez. Mi-aș aprinde o țigară, dar am promis că nu mai fumez în camera în care dorm. Lâncezesc ca o legumă coaptă și bună de savurat. Chiar și acum, după acest orgasm pe care mi l-am oferit având viclenia Katiei în gând, aş lăsa orice bărbat să mă satisfacă. Să-mi pătrundă vaginul și să mă liniștească. Hotărăsc să îmi pun un pahar cu vin. Amurgul dansează și îmi oferă, odată cu muzica, o excitare continuă. Aștept și știu sigur că va veni...

Cine mi-ar primi gândurile acum mai bine decât această carte? Mă mânghie straniu rândurile ei, iar cuvintele sale fac sex pervers cu fanteziile mele. Fotoliul mă primește tandru, iar vântul ce adie ușor îmi relaxează starea de spirit, ducând-o până aproape de euforie. Cred că sunt o euforie, una erotică și senzuală, în momentul de față, stârnită până la refuz de povestea personajelor din romanul erotic. Suspin și-mi strâng coapsele la fiecare frază, iar vaginul îmi scâncește cumplit atunci când cei doi își împlinesc actul sexual. Aud zgometot la ușă, iar în momentul acesta simt cum o ușoară stare de nervozitate

mă cuprinde. Aș dori să-i spun „Pleacă, încă un orgasm se apropie!”, dar, la vederea zâmbetului săret din pragul ușii, mă liniștesc.

— Ce citești? Erotic, iarăși?

— Da, de unde știi?

— Îți plâng sâni după mine, sfârcurile tale mă strigă.

Zâmbesc, iau o gură de vin, apoi mă prefac că-mi adâncesc gândurile în cartea erotică. Sunt excitată, iar parfumul lui mă provoacă intens din nou.

De zece minute mișună prin casă, iar eu apuc să-mi intensific starea și să pătrund lasciv în rândurile foarte frumos înșiruite ale cărții. Pătrund acolo ca într-o plăsmuire și, deodată, mă trezesc ca într-un vis, cu picioarele depărtate și cu mânghieri profunde în zona labiilor. Mă gustă cu poftă, ca și cum i-aș servi cel mai gustos desert.

„Am poftă de tine, citește în continuare!”, îmi spune, după ce ochii verzi mă cuprind ca într-o îmbrățișare.

Cum aş putea citi când el deja scrie acum povești cu limba peste labiile mele? Cum aş putea să fac dragoste cu personajele când eu

sunt „amanta” lui acum, iar mâinile îmi mângâie atât de senzual sănii? Mă pătrunde intens, iar în corp dezlănțuie un dans al pasiunii extrem de profund. Îmi potolește gemetele cu mângâieri, mă provoacă cu lovituri puternice peste pereții vaginului, iar ochii lui scriu povești erotice reale peste săni, iar cu limba conturează cuvintele. Probabil își scrijește pe pielea mea povestea vieții, pentru că patima lui mă înnebunește și-mi provoacă o stare puternică de excitație. Îmi gem toate amărăciunile timpului, mă vait ca o nebună și încep să-i strig numele la fel cum femeia își striga amantul în cartea pe care o lecturez.

— Marcus, te v...

— Cât? Cât de mult mă vrei? Întreabă hotărât, în timp ce-mi împinge trupul mic în spătarul fotoliului.

— Nu știu cât, dar te vreau în mine cu totul! Răspund foarte excitată.

Cine mi-ar mai primi gândurile erotice în acest moment? Când deja am devenit o intrigă misterioasă pregătită să-mi dezvăluи misterul în fața acestui bărbat care-mi iubește trupul cu atâta pasiune încât nu-mi pasă dacă i-am devenit curvă, taină sau o poveste erotică în care amanta

se iubește cu autorul poveștii în cel mai pervers mod...

— De mult timp nu te-am mai simțit atât de pasională. Să fi fost cartea de vină?

Îmi mângâie coapsele cu vârful degetelor, iar în timpul acesta irosește fumul țigării în cameră. Îl urmărește cu felinarele verzi, apoi trage din nou, ca și cum m-ar fuma pe mine.

— Da, posibil scenele erotice din carte să-mi fi ajutat hormonii să se trezească.

— Doar? Și-și lungește privirea către mine, semn că, într-un moment ca acesta, chiar am îndrăznit să-i rănesc virilitatea.

— Cu ajutorul tău, răspund cu zâmbetul pe buze, apoi întind mâna să-i ciufulesc părul negru și des.

Hotărăsc să mă ridic. Simt un soi de amețelă cum îmi cuprinde capul. Zilele acestea nu mă simt prea bine și nici nu reușesc să aflu ce am sau ce ar putea să mă chinuie. Știu, uneori mă gândesc că poate anii au trecut, iar organismul nu îmi mai este la fel. Că poate hormonii nu reușesc să mai fie în armonie cu trupul meu. De când Katia... au trecut mulți ani, de fapt nu știu dacă doi ani sunt mulți, dar faptul că am trecut

de treizeci de ani parcă mă face deja să mă simt prea bătrână. Lucrez mult, m-am angajat editor la un ziar din Orașul Vechi. M-am mutat cu Marcus din nou aici. Locuim bine, câștigăm bine, ne simțim bine. Doar eu încă mă scald în unele amărăciuni.

L-am lăsat pe Marcus în living, iar eu sunt în dormitor. Dezbrăcată, îmi privesc corpul în oglinda dulapului poziționat pe partea dreaptă a patului cum intri în cameră. Am aprins becul și-mi las nevrozele să se scalde acolo, în sticla care-mi descrie nonșalant trupul. Simt că nu mai sclipesc de un timp, că îmi ocoleșc feminitatea.

Nu mai sunt mereu frumoasă. Privesc oglinda și nu mă recunosc, pentru că o femeie nu poate fi perfectă tot timpul. Pentru că muncesc, hormonii îmi zăpăcesc uneori corpul și tenul, părul nu-mi stă de fiecare dată bine, iar hainele mă strâng uneori. Pentru că, în schimbul femeii perfecte, am ales să fiu femeia cu principii. Nu arăt întotdeauna bine, pentru că normalitatea mea constă în dăruire. Dăruire vieții mele, descoperire și înțelepciune. O femeie care arată bine mereu doar de acest lucru se ocupă, renunțând în mare pare la celelalte

lucruri folositoare minții. Îmi place să stau nemachiată și câteodată să port haine care nu mi se potrivesc, să renunț la a mai fi o doamnă în schimbul copilului care încă mai râde copios. Nu pot fi perfectă, dar mă străduiesc să-mi întrețin frumusețea minții mai strălucitoare, mai covârșitoare și senină decât un trup și un chip care oricum, până la urmă, se va ofili.

Acum zâmbesc după ce tânguirile mele au reușit să mă binedispună.

— Ești frumoasă! Îl aud mormăind din pragul ușii.

— De când stai acolo?

— De cinci minute. Mă privește frumos și am impresia că zâmbetul lui îmi pansează toate rănilor.

— Știi ce mă gândeam, Svetlana? Se îndreaptă spre mine, își lipește abdomenul de spatele meu, apoi îmi cuprinde sânii cu mâinile, iar în timp ce îi masează, spune...

— Cred că ți-ar prinde bine o excursie.

— Iar? Abia ne-am întors...

— O vacanță pentru tine, doar tu singură...

— Știi bine că nu îmi place să merg singură în vacanțe.

— Știu, dar aceasta va fi diferită.

— Diferită? Îl întreb curioasă. Suntem poziționați amândoi în fața oglinzi. El în aceeași poziție și cu același zâmbet pe față, eu tot dezbrăcată, dar cu o mie de întrebări în gând.

— Da, vreau să mergi la... „ultimul zbor”.

Emoții cumplite încep să-mi răscolească pieptul. Idei mediocre și bătăi de inimă infernală inventează în corpul meu povești. Sunt terifiată de propunerea lui și chiar reușesc să-mi analizez reacția în oglindă.

— Cum aş putea? Întreb cu lacrimi în ochi.

— Pentru că simt. Ai nevoie de răspunsuri...

— Cui, cui crezi că aş putea să îi pun întrebări?

— Lui... el a fost acolo, el a iubit-o și a acceptat-o, el a...

— Nu știu dacă mai există răspunsurile pe care ea ar fi putut să mi le dea... am impresia că s-au spulberat. Îi spun posomorâtă, privind într-un gol pe care mi l-am creat. Privesc acolo de mult timp, poate îndrăznește să apară.

Astăzi, de când m-am trezit, mă gândesc doar la ziua în care ne-am despărțit. La „Ultimul Zbor” și la ultima îmbrățișare. Cărțile

recomandate de ea îmi sunt alinare și mângâiere. De atunci, în fiecare zi de douăzeci și opt august, sunt răscolită. Acum îmi doresc răspunsuri, da! Vreau să știu ce s-a întâmplat în cei șapte ani cât a stat ea cu Roderik. Am vorbit rar cu ea, iar când am făcut-o, discutam două trei ore la telefon, iar apoi câteva luni nu ne mai vorbeam. Nu ne-am văzut deloc în tot acest timp, cel puțin nu real, ci doar în poze. Cu cât înainta în vîrstă, se făcea tot mai frumoasă. Îmi spunea mereu că acolo este liberă ca o pasăre. Cât este de fericită și că niciodată nu s-ar fi gândit că viața ar putea să fie atât de minunată. Îmi povestea că Roderik îi oferă tot, că o iubește cu totul. Era fericită, simțeam asta în vocea ei, nu îi lipsea nimic, nici măcar eu. Odată, o singură dată mi-a zis că și-ar dori să fiu cu ea acolo. Să particip la nebuniile ei și să ne bem cafeaua sau vinul împreună așa cum o făceam pe vremuri.

— Cred că ai dreptate! Chiar îmi doresc să merg la Roderik. Chiar îmi doresc cu tărie să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Mi-e foarte dor de ea, iar când mă gândesc ce ar putea să facă dorul acesta cu mine, am impresia că mă sufoc.

Plâng, iar Marcus îmi ține capul între mâinile lui. Mă privește fix în ochi și-i simt emoția. Doamne cât mă iubește bărbatul acesta după câte i-am făcut. Cum reușește? Asta să fie iubirea, oare? Greșeli iertate și pasiuni fugare înțelese? Iubirea absolută, chiar aşa să fie oare? Ceva ce nimeni nu poate accepta sau înțelege? Iubirea aceasta pe care o trăim noi este construită cu greu, e una în care lacrimile s-au vărsat în același râu, iar hainele cele mai călduroase ne-au devenit brațe. Am greșit nespus, dar probabil aşa am învățat să ne apropiem.

— Svetlana, tot ce-i bine pentru tine este și pentru mine! Ești liberă să răscolești pământul pentru fericirea ta.

— Dar?...

— Shhht! Haide, o să-ți cauți eu bilet pentru weekendul viitor, tu doar organizează-te la serviciu, fă-ți bagajele și pune-ți gândurile în ordine!

— Oare să-l anunț?

— Eu zic că nu, sunt sigur că el te așteaptă de mult timp...